ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Βόλτα στην πόλη του αδιόρατου φόβου. Κάτω από το φως του ήλιου απλώνεται σαν ένα τεράστιο ανοιχτό όστρακο, με ένα κοχύλι από το οποίο αναδύθηκε η Αφροδίτη, αλλά στο εσωτερικό του οι ιστοί στριμώχνονται σαν ένα τεράστιο σφουγγάρι που απορροφά στους πόρους του ολοένα και περισσότερες ποσότητες αυτού του φόβου ο οποίος ποτίζει τα κύτταρα και κάνει τα μέλη να παραλύουν. Βόλτα στα πεζοδρόμια της πόλης που σπαράσσεται από το φόβο της αδιόρατης ενδημίας και από την πανδημία του φόβου. Ανάμεσα από παρκαρισμένα μηχανάκια και κάδους απορριμμάτων. Είναι και η εποχή τέτοια που σιγά – σιγά μακραίνει η νύχτα και μεγαλώνουν οι σκιές. Χάνε η μέρα και στο σκοτάδι ο φόβος μεγεθύνεται. Η θαλπωρή από τις θωπείες των αχτίδων του φθινοπωρινού ήλιου δεν μπορούν να απαλύνουν παρά ελάχιστα την αγωνία που σέρνεται παντού σαν ένα πελώριο ερπετό. Στους δρόμους που άλλοτε ένας ποταμός από λαμαρίνες , πολύχρωμες και με διαφορετικά σχήματα, αγκομαχούσε εναγωνίως για διέξοδο κυλούν τώρα κάπως νωχελικά μικρά ρυάκια. Γρήγορα ή νωχελικά οι φωλιασμένοι φόβοι τρέχουν να κλειστούν στα προσωπικά καταφύγια. Ο εχθρός έχει εκπορθήσει τη σκέψη και ο αδιόρατος φόβος μιας πανδημίας που απειλεί ύπουλα τον πληθυσμό όπως κάποτε τον απειλούσαν μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες η γρίπη των πτηνών ή η γρίπη των χοίρων. Ο φόβος είναι πια η ίδια η πανδημία. Φόβος για το γνωστό, φόβος και για το άγνωστό. Φόβος για τη ζωή και παράλληλα φόβος για το θάνατο. Φόβος για τη μοναξιά, φόβος και για τον έρωτα. Φόβος για όσα γίνονται, για το καθεστώς, για τις χαμένες ζωές και παράλληλα φόβος για την ανατροπή, για τη νέα αρχή. Μετεωριζόμενοι ανάμεσα σε δίπολα φόβων άνθρωποι εγκλωβισμένοι λες σε ένα γιγάντιο μαγνητικό πεδίο όπου η ισορροπία τηρείται ευλαβικά από την τεράστια ισχύ της άπωσης ανάμεσα σε δύο όμοιους πόλους. Το ταβάνι είναι ο φόβος και το πάτωμα πάλι το ίδιο. Φτιαγμένα από το ίδιο υλικό. Τα πράγματα ζορίζουν και για την πανδημία του φόβου δεν κυκλοφορούν εμπορικά σκευάσματα. Τα Tamiflu και τα εμβόλια δεν ενδείκνυνται για το κακό ετούτο. Όταν το τεράστιο σφουγγάρι που βρίσκεται επιδέξια τοποθετημένο στους κόλπους αυτού του κοχυλιού πληρωθεί με τις σταγόνες κάθε είδους

φόβου ή ταλαντωθεί για λίγο οι πρώτες φθινοπωρινές ψιχάλες αυτού του περίεργου μείγματος ουράνιων δακρύων και αγωνιώδους θλίψης αρχίζουν να στάζουν. Οι ομπρέλες. Μια ακόμη ανεπαρκής μέθοδος προφύλαξης όταν όλα τα παραπάνω κατοικούν εντός μας. Αυτή η πανδημία όσο πραγματική κι αν φαίνεται άλλο τόσο μια πλάνη είναι. Όταν τα σκυλιά τα κυνηγούν οι λύκοι δεν έχουν περιθώρια να διστάσουν όταν έρχονται αντιμέτωπα με το καθρέφτισμα του ειδώλου τους στα νερά του ποταμού. Ή βουτάνε μέσα, το διασχίζουν και σώζονται ή μένουν πίσω με τους φόβους τους και χάνονται. Ίσως ήρθε η ώρα να κλειδωθούν στα ατομικά καταφύγια οι κάθε λογής φόβοι και αποφασισμένοι άνθρωποι να βγουν στους δρόμους με ψηλά τις γροθιές και τα κεφάλια. Στο δρόμο, εκεί όπου σπάει ο τρόμος, εκεί όπου ανασαίνει η ελευθερία...

XXIV – IX – 2014